

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Iosephina Lvcernensis

**Reiß, Jacob
Tschan, Jacob**

Constantiae, 1658

21. Inveniens Virginem in utero habentem de Spiritu Sancto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9773

ad sit negandi. 3. Quia primogenitus non tantum significat eum qui antecedit omnes alios, sed etiam, quem nemo antecedit, vti vnigenitus est, vt patet Exod. 4. v. 22. & cap. 13. v. 2. Esto igitur Christus nullos post se fratres habuerit, adhuc primogenitus dici potest & debet. 4. Quia, vt docet Damian. Epist. 11. ad Nicol. Pontif. cap. 4. *Ecclesia fides est, vt MARIA mater Christi sit Virgo, & is, qui simulatus est pater.* 5. Quia id temporis polygamia in vsu non erat; & MARIA IOSEPHO superstes in virginitate sub cura Ioannis itidem Virginis, permansit. 6. Quia si postquam peperit Virgo, eam cognouisset, reddidisset eam similem alijs mulieribus auferendo decus virginitatis à matre conseruatae, cum præiudicio voti, ac Spiritus Sancti, de quo prius Dei filium conceperat. Scio autem, verba Matthæi adhuc aliter exponi posse. Sed tu nunc quod dixi, expende.

ELOGIUM XXI.

IOSEPH

Inueniens Virginem in vtero habentem
de Spiritu Sancto.

VT ab eo, cui cæteri originem suam debent ordiar sermonem; Spiritui sancto, non vno in loco Scripturæ sacræ, tribuitur conceptio Christi. Quod vtique factum non est, quasi duæ aliæ Personæ Trinitatis non æquè concurrissent ad

E 3

cum

eum conceptum. Sunt enim, vt axioma Theologicum testatur, opera omnia ad extra communia Trinitati toti. Et in præsentī habeo verba Concilij Toletani 16. *Cum Spiritum Sanctum superuenturum in ea dicit, vt Virtutem altissimi, qui est Dei Patris Filius, obumbraturam eam præmonuit, eiusdem Filij carni totam Trinitatem cooperatricem esse monstratur.* Cum ergo Spiritum Sanctum Sacræ Litteræ prætermisissis alijs, Auctorem incarnationis Dominicæ sæpius, vt dictum est, faciant, meum erit, eius afferre causas aliquot dignas Theologo.

Prima est; Quia generatio maximum est Amoris opus. At in amore consistit formalis processio Spiritus sancti. 2. Quia eadem est donum inter creata maximum, tam ex parte Filij, quam Matris. At hoc immediatè debetur dono essentiali, qui solus est Spiritus sanctus. 3. Quia rursus illa est suprema sanctitatis participatio. At sanctitas in voluntate consistit, & à voluntate diuinâ, per quam solus procedit Spiritus S. ad nos vsque propagatur.

Sed cur, inquires, dicitur hîc Virgo, habere de Spiritu sancto, & non potius ex Spiritu sancto? S. Thomas q. 32. a. 2. ait, per *ly, de*, exprimi vtramque habitudinem, quam habet Spiritus sanctus ad Christum, nempe consubstantialitatis ad diuinitatem eius, & coëfficientiæ ad eius corpus; at verò *ly, ex*, significare apud Philosophos nonnisi causæ materialis concursus, qui hîc à sola Matre præstitus est. Verùm, quod de consubstantialitate dicit, diffi-

difficile est, admitti. Vt enim S. Augustinus in Enchir. cap. 39. obseruat, *nascitur de homine capillus; nec tamen consubstantialis homini est.* Dicit tamen potest ly, *de ibi sumi à S. Doctore in suo famosiore significato; non verò à S. Augustino.* Durius autem est, quòd in a. 4. neget B. Virginem aliasque mulieres effectivè concurrere ad conceptionem. Semper enim contraria opinio mihi ac plerisque alijs visa probabilior est, quam in re à foro Theologico aliena vel in gratiam **MARIÆ** meritò suppono. Sed est tamen hæc efficientia longè debilior alterâ, quàm viri, & quam hîc, tres diuinæ Personæ, exercent; vt adeò minus propriè verum sit, *de MARIA Virgine conceptam Christum esse.*

Hinc autem, vt puto, manifestum est, quid sit habere Virginem de Spiritu sancto. At ignotum remanet, quando, à quo, & quænam inuenta sit sic habens. Et quidem **Matthæus** *antequam conuenirent,* inquit, *inuenta est.* Sed quid est hic conuenire? Patres aliqui ad nuptias, alij ad maritalem congressum referunt. Ex quibus posteriores necessariò præfero, quia nuptias ante Christi incarnationem factas esse, **IOSEPHVM**que Virgini iam tum cohabitasse supra **Elogio 16.** docui cum Theologorum consensu.

Ad alterum quod attinet, docet **Origenes** ab Angelis inuentam esse. Sed refutari meretur, quia hæc inuentio nihil facit ad dubitationem. An enim, quia tu inuenis thesaurum, ego dubito? Certum

ergo est, & esse debet, inuentorem esse IOSEPHVM.

At quid, inquires, inuēnit illamne, quæ habet de Spiritu sancto? Nequaquam; quia non inuenio, quod semper habeo. At semper habuit Virginem IOSEPHVS ab causas alibi explicatas. Inuenit ergo totum hoc, quod est *habens de Spiritu sancto*. Intellexit nempe IOSEPHVS, concepisse Virginem de Spiritu sancto. Id enim affirmant, Basilii, Theophylact. & alij non multo post citandi, imò etiam citati suprà, cùm causæ dubitationis IOSEPHO subortæ sunt. In re autem, in qua ne ipsi quidem Patres conueniunt, licet vtique opinionem eligere, quæ cum honore personæque IOSEPHI magis consistit.

ELOGIUM XXII.

IOSEPH

Inueniens IESVM natum, priusquam esset natus.

ELogio huic, vti alijs multis, viam, etiam Matthæus, aperuit cap. I. v. 20. *Quod enim natum est, de Spiritu sancto est.* Quæ quidem verba, propterea paradoxa videri possunt, quia si tempus, in quo prolata sunt, inspicias, dicunt, id natum esse in Virgine, quod nondum est natum. Nempe non solum ille dicitur natus, qui, vel totus, vel principaliter aliâ quâ parte euasit extra vterum matris, sed etiam ille, qui